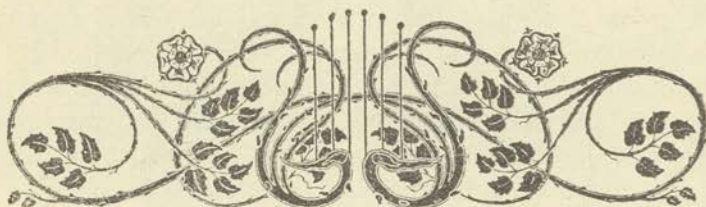

Год. IV.

Февруарий, 1927. г.

Кн. 5.

С. Чилингировъ.

Татата!..*)

На улицата връстниците ми, между които бѣха и моитѣ братчета, играеха на „бий — бий жабка.“ Тѣ събираха сивата, сякашъ, пресѣта пепелъ, правѣха отъ нея малки урнички и ги пълнѣха съ вода. Следъ малко поемваха тия урнички и се упжтваха едно къмъ друго съ лукавото намѣрение да ги захлупватъ върху главитѣ си. Не успѣха ли, хвърляха урничкитѣ високо. Тѣ падаха въ дълбоката до глезенъ пепелъ, потъваха въ нея и повдигаха цѣлъ облакъ отъ прахъ, който достигаше и до мене въ дюкяна. Играта имъ, може би, щѣше да продължава дълго, ако не бѣше се задалъ Татата Иванъ. Щомъ го видѣха, тѣ захвърлиха урничкитѣ настрани и се спуснаха къмъ него:—Тата, Тата, Тата!

Татата провличаше бавно парализирани крака, сложилъ тежката на прегъната си снага върху избѣлена дрѣнова тояга. Той бѣше познатъ на дѣцата отъ училище, въ двора на което се намираше кандиларницата, дето отъ години наредъ живѣеше въ помощъ на кандиларя.

*) Изъ току-що излѣзлия отъ печатъ хубавъ романъ „Хлѣбъ нашъ насущный“ отъ сжия авторъ.